

BOOKA.

Knjiga **157**

SAJAKA MURATA
ZEMljANI

Naslov originala
Sayaka Murata (村田沙耶香)
Chikyu Seijin (地球星人)
© Sayaka Murata, 2018.

ZA IZDAVAČA
Ivan Bevc
Nika Strugar Bevc

© za srpsko izdanje

BOOKA

11000 Beograd, Cara Dušana 68
office@booka.in

www.booka.rs

IZVRŠNA UREDNICA

Sanja Bogičević

PREVELA S JAPANSKOG

Nataša Tomić

LEKTURA

Booka

KOREKTURA

Ana Vranješ

PRELOM

Bodin Jovanović

DIZAJN KORICA

Nikola Korac

ŠTAMPA

DMD Štamparija

Beograd, 2021.

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti
niti reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene
saglasnosti izdavača.

SAJAKA MURATA

ZEMljANI

Prevela Nataša Tomić

1

Na velikoj planini kod Akišine gde žive moji baka i deda, delići noćne tame ne nestaju nikad, čak ni kad je dan.

Dok je naš auto vijugao uz oštre krivine, kroz prozor sam odozdo posmatrala kako na drveću treperi lišće, tako nabubrelo da mi se činilo da će se vrhovi grana svakog časa odломiti. Tamo se skrivao onaj najcrnji mrak. Crn je kao svemir, toliko da uvek poželim da mu pružim ruke.

Na sedištu do mene, mama je trljala sestru po leđima.

„Kise, jesi li dobro? Tvojoj sestri je uvek muka kad se vozimo po krivinama, znaš. A po ovim planinskim putevima u Naganu krivine su baš oštre.“

Tata je ćutao, čvrsto držeći volan. Skretao je usporeno da se mi ne bismo ljuljali u autu, u retrovizoru proveravajući kako je moja sestra.

Već sam išla u peti razred i umela da brinem sama o sebi. Ako nećeš da ti bude muka tokom vožnje, najbolje je da gledaš u te deliće svemira što se vide kroz prozor. Otkako sam to otkrila još kad sam išla u drugi razred, nikad mi više nije bilo muka u vožnji po tom planinskom putu. Za razliku od mene, moja sestra je još mala, mada je dve godine starija

od mene, i nije mogla da prebrodi vožnju po tom drumu bez mamine ruke na leđima.

Dok se auto uspinjao, skrećući za jednom po jednom oštrom krivinom, meni su pucale uši i tačno sam osećala da sam sve bliža nebu. Bakina kuća je bila tamo, blizu svemira.

U ruksaku u svom naručju sam nosila čarobni štapić od origamija i ogledalce za preobražavanje. Na samom vrhu ruksaka sedeo je moj drug Pijut, koji mi je i dao taj pribor za čaranje. Neke zloće su začarale Pijuta pa nije mogao da govori ljudskim jezikom, ali je pazio na mene da mi ne bi bilo muka u kolima.

Porodici to nisam rekla, ali ja sam čarobnica. Pijuta sam upoznala u supermarketu kod železničke stanice onog dana kad sam pošla u školu. Sedeo je u nekom ćošku na polici s plišanim igračkama, kao da je za bacanje, pa sam ga kupila od novca koji sam dobila za Novu godinu. Čim sam ga dovela kući, on mi je saopštio da hoće da me pretvori u čarobnicu i dao mi onaj pribor za magiju. Pijut je došao s planete Pohapipinbobipija. Čarobna policija s njegove planete saznala je da je Zemlja u opasnosti i poslala ga ovamo u misiju. Od tog dana kada sam postala čarobnica, ja čuvam Zemlju.

Jedini na ovom svetu koji zna tu tajnu jeste moj brat od tetke Ju. Jedva sam čekala da ga vidim. Nisam mu čula ni glas još od prošlog Obona¹. Viđali smo se samo za taj praznik, jednom godišnje.

Obukla sam svoju omiljenu teget majicu sa zvezdicama. Kupila sam je od novca koji sam dobila za Novu godinu, specijalno za tu priliku. Stavila sam je u ormar zajedno s etiketom na kojoj je pisala cena i čuvala je za ovaj dan.

1 Japanski praznik posvećen duhovima predaka. (Prim. prev.)

„Pazite se sad“, tiho je progovorio tata. Pred nama je bila najduža krivina. Kako je auto počeo da je prati i da se zanosi, tako smo i mi unutra počeli da se naginjemo na istu stranu.

„Uh“, prostenjala je moja sestra, prekrila usta rukom i zagnjurila lice.

„Otvori prozor da uđe svež vazduh“, rekla je mama. Tata je u trenu oka reagovao na mamine reči i otvorio prednji prozor. Topli vetrić mi je zapahnuo obraze, a miris lišća uplovio je u auto.

„Jesi li dobro? Jesi li dobro?“, odzvanjao je autom mamin plačni glas. Tata je bez reči samo isključio klimu.

„Sad ide poslednja krivina.“

Kad sam to čula, mahinalno sam se uhvatila za majicu u predelu grudi. Prošle godine su porasle i sad sam ih već osećala kroz prsluče.

Jesam li se ja promenila od prošle godine, kada sam išla u četvrti razred? Šta li će pomisliti Ju kad me bude video? On ima isto godina koliko i ja. Uskoro stižemo do bakine kuće. A tamo me čeka moj dečko.

Osećajući kako počinje da mi se žari koža, nagla sam se ka prozoru u susret naletu vazduha koji je prodirao u auto.

Moj brat od tetke Ju je moj dečko.

Ne znam tačno kada su se u meni razvila ta osećanja. Zavoletela sam ga mnogo pre nego što mi je postao dečko. Svakog leta bismo se zbližili kad smo provodili Obon zajedno, a čak i kad bismo se vratili svojim kućama – Ju u Jamagatu, a ja u Čibu – osećaj da je on i dalje prisutan u meni nije bledeo. Njegovi tragovi su u mom sećanju bivali sve dublji i dublji i, taman kada bih već počela da žudim za njim, ponovo bi došlo leto.

Bili smo treći razred osnovne kad smo zvanično postali par. Stričevi su kamenjem pregradili potok koji je tekao kraj

pirinčanih polja tako da je voda bila do kolena i tu smo dolazili u kupaćim kostimima da se svi zajedno igramo.

„Aa!“ Vodena struja mi je izmakla oslonac pa sam bućnula na stražnjicu.

„Pazi, Nacuki! Struja je mnogo brza na sredini reke!“, rekao mi je Ju vrlo ozbiljno i pružio mi ruku. Učila sam i ja to u školi, ali nisam imala pojma da to važi i za takav jedan potočić.

„Neću više. Idem tamo da se igram“, rekla sam i uza stepenice izašla iz vode, uzela torbicu koju sam pažljivo odložila na kamen na obali i nazula japanke. Pravo odatle sam pošla uza stepenice kod obale i zaputila se kući onako još u kupaćem kostimu. Torbica mi je bila ugrejana kao da su je oživali sunčevi zraci. Hodala sam tako u japankama kraj pirinčanih polja kad se iza mene začuo topot koraka – Ju je jurio za mnom.

„Nacuki, čekaj me!“

„Neću“, bila sam nervozna, ni sama ne znam zašto, i Ju mi nije prijaao. On je dotrčao do mene, pružio ruku u neko rastinje, iz čista mira počupao listiće i strpao ih u usta. Zinula sam od čuda.

„Ju, to ne sme da se jede! Pokvarićeš stomak!“

„Ne brini, ovo je kiseljak. Stric Terujoši mi je rekao da je jestiv“, kazao je Ju i pružio mi jedan list.

Bojažljivo sam ga stavila u usta. „Uh, kako je kiseo!“

„Jeste kiseo, ali je baš ukusan.“

„Gde si ga našao?“

„Evo, ovde ga ima koliko hoćeš.“

Zajedno smo obišli celu padinu iza kuće i nabrali lišće. Potom smo seli jedno do drugog i jeli ga.

Kupaći kostim mi je bio moker i osećala sam se neprijatno, ali mi se kiseljak sviđao. Oraspoložila sam se i rekla

mu: „Pošto si mi pokazao nešto lepo, sad ću ja tebi da odam jednu tajnu.“

„Kakvu tajnu?“

„Samo da znaš: ja sam u stvari čarobnica. Umem da se pretvorim pomoću ogledalca i da bacam čini čarobnim štapićem.“

„Kakve čini?“

„Svakakve! Najbolje od svih su one pomoću kojih mogu da savladam neprijatelje.“

„Neprijatelje?“

„Znaš kako, možda su oni običnim ljudima nevidljivi, ali na svetu postoji mnogo neprijatelja. Zle veštice, čudovišta i tako to. Ja ih stalno pobeđujem, jer moram da sačuvam planetu Zemlju.“

Iz torbice koja mi je visila preko kupaćeg kostima izvucla sam Pijuta i pokazala mu ga. Pijut na prvi pogled deluje kao plišana igračka u obliku snežnobelog ježa, ali on je u stvari izaslanik čarobne policije planete Pohapipinpobipija. Od njega sam dobila ogledalce i čarobni štapić i naučila da čaram, objasnila sam Juu.

„Svaka čast, Nacuki! Ti čuvaš planetu Zemlju – znači, mi zahvaljujući tebi možemo da živimo u miru!“, rekao je ozbiljno.

„Baš tako.“

„Je li, a kako je tamo? Na toj planeti Pohapipin... ili kojoj god.“

„Nisam sigurna. Pijut mi je rekao da je to poverljivo.“

„Aha...“

Čudeći se tome što Ju pokazuje više zanimanja za neku drugu planetu nego za moje čarobne moći, zagledala sam se u njega. „Šta je bilo?“

„Ništa... Reći ću i ja tebi nešto, ali ovo je samo za tvoje uši: vrlo je moguće da sam vanzemaljac.“

„Šta?!“, zaprepastila sam se.

Nastavio je s ozbiljnim izrazom na licu: „Micuko mi stalno govori da sam vanzemaljac. Kaže mi da me je svemirski brod ostavio na vrhu planine u Akišini i da me je ona tu našla i primila u kuću.“

„Tako, znači...“

Micuko je njegova mama. Pred očima mi se stvorio lik moje lepe tetke, mlađe sestre mog tate. Kao i Ju, i ona je bila stidljiva i povučena, i nije mi delovala kao neko ko izmišlja priče ili se šali na taj račun.

„Osim toga, znaš, u fioci mi stoji kamen za koji se uopšte ne sećam odakle mi. Crn je kao ugalj, onako pljosnat i gladak. Nikad nisam video kamen takvog oblika, pa sam pomislio da možda potiče odande odakle i ja.“

„Super! To znači da smo ti i ja vanzemaljac i čarobnica!“

„Pa ne, ja ipak nemam tako čvrst dokaz kao što imaš ti, Nacuki...“

„Ma sigurna sam da je tako. A zamisli ako si i ti s planete Pohapipinpopipija. Baš bi bilo super da je tako! To bi značilo da si potekao s iste planete kao Pijut!“, naginjala sam se ka njemu od uzbuđenja.

„Pa ne znam... Ako je stvarno tako, voleo bih jednog dana tamo da se vratim.“

Potpuno zatečena njegovim rečima, umalo da ispustim ogledalce koje sam stezala u ruci. „Šta, ti bi da ideš odavde?“

„Kad god dođemo ovamo za Obon, ja tajno tražim svemirski brod, ali nikako da ga pronađem. Možeš li da pitaš Pijuta da li bi mogao da sredi da svemirski brod dođe po mene?“

„Neću, Pijut to ne može da uradi“, izgovorila sam na ivici suza. Nisam mogla da verujem da Jua više ne bi bilo tu. „Ju, zar ćeš jednog dana otići?“

„Verovatno. Mislim da bi i za Micuko tako bilo bolje. Ipak sam ja vanzemaljac koga je ona primila kod sebe. Nismo rođeni majka i sin.“

Ja sam se rasplakala.

Ju je požurio da me uteši: „Nemoj da plačeš, Nacuki“, i počeo zdušno da me trlja po leđima.

„Volim te, Ju. Ne želim da odeš.“

„Ipak mislim da će jednog dana svemirski brod doći po mene. Tako dugo ga čekam.“

Kad je to izgovorio, ja više nisam mogla da zaustavim suze.

„Izvini što sam uopšte započeo tu priču, ali dokle god budem bio na Zemlji, uradiću sve što mogu. Miran sam samo kad dođem ovamo, kod bake. Verovatno zato što sam bliži svojoj kući, a možda i zato što si i ti tu, Nacuki.“

„Ako je tako, možeš li da budeš moj dečko dok se ne budeš vratio na svoju planetu?“

Ju je odlučno klimnuo glavom. „Da, mogu.“

„Možeš? Stvarno možeš?“

„Da, zato što i ja volim tebe.“

Ukrstili smo male prste i dali jedno drugom časnu reč:

Ju nikom neće odati da sam ja čarobnica.

Ja nikom neću odati da je Ju vanzemaljac.

Ni u koga drugog se nećemo zaljubiti ni kad prođe letnji raspust. Za Obon ćemo obavezno doći u Nagano da se vidimo.

Taman kad smo obavili zakletvu, začuo se bat koraka. Hitro sam sklonila Pijuta i ogledalce u torbicu. Pojavio se stric Terujoši.

„Tu ste, znači! Već sam pomislio da vas je odnela reka.“

Stric Terujoši je uvek bio vedar i igrao se s decom.

„Izvini“, rekli smo uglas, a stric se nasmejao i pomazio nas po glavi.

„Opa, jeli ste kiseljak? Je l' vam se dopao? Jeste kiseo, ali mora da je bio vrlo ukusan.“

„Da!“

„Sad kad možeš da prepoznaš ukus kiseljaka, i ti si domaća ovde na planini, Nacuki! Hajde, dođite, baka vas zove, isekla vam je breskve.“

„Hajdemo!“, rekli smo i pošli kući s njim.

Na prstu sam još osećala dodir Juovog prsta. Ka vratima sam se zaputila trkom, krijući svoje zažarene obraze. I Ju je hodao brzo, oborene glave.

Od tada smo Ju i ja u vezi. Ja, čarobnica, biću devojka vanzemaljca sve dok se Ju ne vrati na svoju planetu.

Predsoblje u bakinoj kući je ogromno. Taj prostor, velik kao moja soba, uvek me je zbunjivao.

„Stigli smo!“, umesto tate, doviknula je moja mama. On je i dalje ćutao. Osećao se miris voća, mešavine grožđa i bresaka, s pomalo nekakvog životinjskog vonja. Naši susedi su držali krave, ali je njihova kuća bila na priličnoj razdaljini. Taj životinjski miris koji je plovio kućom mora da je poticao od nas, ljudi.

„Oh, pa dobro nam došli! Mora da ste se skuvali od vrućine.“

Pomična vrata su se otvorila i starija žena koja je mogla biti moja tetka počela je da nam prilazi. Delovala mi je i poznato i nepoznato. Nisam baš mogla da razlikujem lica svih tih odraslih osoba, jer smo u tu kuću dolazili samo jednom godišnje.

„Kako ste samo porasle, Kise i Nacuki!“

„Jao, hvala za poklone, nije trebalo!“

„Nacuko se ukočila, znate, ove godine neće doći“, razdraženo su čavrljale sredovečne žene kojih sam se sećala kao kroz maglu, dok se moja mama pozdravljala s jednom po jednom. Ovo će potrajati, pomislila sam i uzdahnula. Tetke i mama su potom klekle na pod i počele da se klanjaju jedna drugoj. Tata je samo odsutno stajao u predsoblju.

Rukom pod ruku sa sredovečnim muškarcem, baka i deka su se promolili iz dnevne sobe. „Ah, dobro nam došli! Prevalili ste dug put“, rekla je baka i naklonila se mami. Deko je zaškiljio i pogledao u mene: „Baš si porasla, Misako!“

„Nije, svekre, to je mala Nacuki“, rekla je strina i potapšala ga po leđima.

„Baš vam je dugo trebalo da stignete. Je l' bila gužva na putu?“, veselo se obratio stric mom tati. Strica Terujošija dobro znam pošto se on uvek igrao s nama decom.

„Hej klinci, Kise i Nacuki su stigle!“, doviknuo je stric. Na njegov poziv, tri dečaka su se nogu pred nogu dovukla iz sobe. Oni su Terujošijevi sinovi i moja braća od strica. Stalno su pravili neke gluposti i svake godine su od odraslih dobijali grdnju. Najstariji od njih, Jota, dve godine je mlađi od mene, što bi značilo da je išao u treći razred.

Prilazeći kao neke nepoverljive životinjice, braća su pozorno gledala u sestru i mene. Sva lica sam im prepoznala, ali bila su drugačija nego što ih pamtim. Iako sam znala da to jesu moja braća, izgledali su mi kao da su im se neki delovi lica raštrkali ka ivicama, nosovi im se izdužili, a građa tela se promenila.

Svog dečka Jua ni na trenutak nisam zaboravila, ali kada je reč o ostalim brojnim rođacima i njihovoj deci, pri svakom ponovnom susretu obavezno sam bila bar malčice zbunjena. Iako bismo se svakog leta lepo proveli i zbližili, kad bi došlo

naredno leto posle cele godine neviđanja, distanca između nas svaki put bi bila još malo veća.

„Hajde sad, nemojte se stideti zato što su se njih dve ovoliko prolepšale“, izgovarali su odrasli te i tome slične gluposti, a njih trojica, u svoj svojoj nelagodji, još su više uzmicala od nas.

„Zdravo“, pozdravila sam ih i dobila stidljiv otpozdrav: „Zdravooo.“

„Tu je i Ju. Baš si mu nedostajala, Nacuki. Stalno se raspituje kad ćeš doći“, rekao je stric Terujoši.

Nesvesno sam se trgla kad sam to čula, a sa mnom se trznuo i ranac na mojim leđima. Brzo sam se pribrala i neobavezno odgovorila: „Ah, stvarno? A gde je on?“

„Eno, do malopre je tamo radio domaće zadatke.“

„Zar nije u potkrovlju? On najviše voli tu sobu.“ To je izgovorila visoka žena, moja sestra od tetke Saki, koja je mnogo starija od mene. U naručju je držala bebu. Ona je najstarija od tri ćerke tatine najstarije sestre, tetke Ricuko. Sve tri su već bile udate.

Bio mi je to prvi put da vidim njenu bebu. Čudila sam se tome kako je moglo da se stvori jedno ljudsko biće koje prošle godine nije ni postojalo. Devojčica priljubljena uz Sakinu nogu valjda je bila Miva, koja je prethodne godine i sama bila beba.

Pošto nisam mogla da zapamtim čak ni onu decu koja su mi bila bliska po godinama, a kamoli svu tu ostalu decu, pa još i bebe mojih sestara od tetke, nije mi preostajalo ništa osim da ih svake godine popamtim iz početka. Pratila sam isto ono što je radila moja mama i, kad god bi se pojavila neka nova osoba, ja bih joj se naklonila.

„Oh, a gde je Micuko?“

„Eno je u kuhinji.“

„A gde je Ju? Od jutros se onoliko raspitivao kad će Nacuki doći. Verovatno nije mogao da je dočeka pa je zadremao“, rekla je tetka Ricuko.

Stric Terujoši se nasmejao. „Ju se svake godine obavezno prilepi uz Nacuki!“

Čini mi se da se isti taj dijalog odvijao svake godine, ali mi je sada, otkad smo nas dvoje postali par, bio vrlo neprijatan. Ne progovarajući, gledala sam u pod.

„Jeste, stvarno, njih dvoje su kao blizanci!“, izgovorila je ovog puta neka druga tetka. Ja ne ličim ni na roditelje ni na sestru, ali su mi iz nekog razloga svi oduvek govorili da Ju i ja ličimo kao jaje jajetu.

„Hajde, nemojte sad tu na ulazu da stojite i pričate do sutra. Sigurno su Kise i Nacuki umorne od puta“, pljesnula je rukama jedna bucmasta tetka za koju sam se pitala da li sam je ikad pre toga videla.

„Sigurno da jesu“, rekao je tata i klimnuo glavom.

„Stvari slobodno ostavite na spratu, možete u onoj sobi do kraja. U prvoj je Jamagata. Fukuoka već koristi stražnju sobu, ali oni su tu samo na jednu noć, pa valjda možete za jedno, zar ne?“

„Može, može, hvala ti“, odgovarao je tata izuvajući cipele. Ja sam požurila za njim.

Kod bake u kući svi su jedni druge nazivali po mestima iz kojih dolaze. I to je bio jedan od razloga za to što nisam mogla da popamtim sve te sredovečne žene i muškarce. Kad su već definitivno imali imena, zar nije bilo bolje da se po njima i obraćaju jedni drugima?

„Kise i Nacuki, idite prvo da odate poštu svojim precima.“

Sestra i ja smo klimnule glavama i pošle u sobu s budističkim oltarom. Tako smo tu sobu zvali Ju i ja. Soba s oltarom se nalazila između dnevne sobe i kuhinje. U bakinoj kući nije

postojao nijedan hodnik osim onog kod kupatila, a svih šest prostorija u prizemlju – i dnevna soba, i dve sobe prekrivene tatamijem, i kuhinja – bilo je razdeljeno samo pomičnim vratima. Soba s oltarom imala je oko deset kvadrata i bila je velika kao moja soba u našem stanu u Njutaunu u Čibi. Jota je tu sobu zvao „ukletom“ da bi plašio svoju braću, ali ja sam se u njoj iz nekog razloga uvek osećala mirno, možda i zbog toga što sam imala osećaj da me tu moji preci čuvaju i paze.

Prateći isto što su radili mama i tata, i sestra i ja smo upalile mirišljave štapiće. U mojoj kući nije bilo budističkog oltara, a nisam ga nikad videla ni u kućama mojih drugara. Nigde drugde osim kod bake ili kad odemo da posetimo budistički hram nisam osetila ni miris štapića koji gori. A baš ga volim.

„Je l' ti dobro, Kise?“

Kako je zapalila mirišljavi štapić, moja sestra je oborila glavu i čučnula.

„Oh, Kise, pa šta je bilo?“

„Bilo joj je malo muka u vožnji.“

„Uh.“

„Na onim krivinama uz planinu deci uvek pozli ako nisu navikla.“

Tetke su se kikitale. Mislim da je među tim sredovečnim ženama koje su se tresle od smeha i rukama prekrivale usta bio i poneko od moje braće i sestara. Imala sam ih više od deset samo s očeve strane i nisam ni mogla svima da im popamtim lica. Hladno je među njih mogao da se uvuče i neki vanzemaljac – sigurno niko ne bi ni primetio.

„Kise, jesi li dobro?!“

Kad je videla da je sestra rukom prekrila usta, moja mama, koja ju je do tog trenutka trljala po leđima, najednom se uznemirila.

„Uh, možda bi joj bilo lakše ako bi povratila“, rekla je te-
tka, a mama je prigrlila sestru, izvinila se i, klanjajući se,
povela je ka toaletu.

„Je l' taj put baš toliko gadan?“

„Mnogo je ona svileni. Mogla je i peške da ide – tad joj ne
bi bilo muka.“

S maminom rukom oko svojih ramena, moja sestra je ba-
cila pogled ka nama. „A da odeš i ti kod njih?“, pitala sam
tatu. Ja sam imala svog Pijuta, a moja sestra nije. Bilo mi je
žao nje pa sam mislila da i mama i tata treba da joj se nađu.

„Ma ne, nema potrebe“, rekao je tata, ali čim je čuo se-
strin tihi plač, hitrim korakom se zaputio tamo.

Bilo mi je lakše sad kad sam znala da su i tata i mama uz
nju.

Izraz „u krugu porodice“, na koji sam naišla u jednoj knji-
zi koju sam pozajmila iz školske biblioteke, bio mi je nekako
baš savršen za to. On mi je uvek padao na pamet kad bih
videla sestru s roditeljima. Da mene nema, njih troje bi bili
prava porodica. Zato sam im i želela da povremeno utroje
provedu neko vreme u tom krugu.

Kad sam postala čarobnica, od Pijuta sam naučila „ma-
giju nestajanja“. To ne znači da ja pomoću te magije stvar-
no nestajem, nego zadržavam dah i pritajim se kao da me
nema. Kad god sam koristila tu magiju, tata, mama i sestra
bi se pretvorili u tročlanu porodicu i srećni se šćućurili jedno
uz drugo. Samo za njihovo dobro i jesam povremeno koristi-
la tu čaroliju.

Mama mi je često govorila: „Ti obožavaš da ideš kod bake,
Nacuki, a tvoja sestra je ista ja – ona više voli more nego
planine.“ Mama se nije slagala s bakom, pa joj se očigledno
nije dopadalo što sam se ja radovala odlasku u Akišinu. A s
obzirom na to da se moja sestra nije odvajala od mame i da

je kod kuće govorila samo ružne stvari o Akišini, mama je nju smatrala mnogo boljim detetom od mene.

Uzela sam sama svoje stvari i pošla uza stepenice. Na pomisao da je Ju gore, spopala me je trema.

„Možeš li sama, Nacuki?“

„Da“, klimnula sam glavom, uprtila ruksak na leđa i popela se na sprat.

Stepenice u bakinoj kući nisu bile kao one naše u Ćibi – bile su još malo pa merdevine. Kad se penješ uz njih, moraš da koristiš i ruke. Kad god sam se verala uz te stepenice, ličila sam sebi na neku mačku.

„Budi pažljiva!“, začuo se iza mojih leđa glas sredovečne žene, tetke ili neke rođake.

„Hoću“, odvratila sam ne osvrnuvši se.

Na spratu je mirisalo na tatamije i prašinu. Otišla sam do stražnje sobe i ostavila svoje stvari.

Stric Terujoši mi je pričao da su u toj sobi nekada davno držali svilene bube. U njoj je stajao čitav niz korpi od bambusa, u kojima je bilo mnoštvo buba. One bi u toj prostoriji izgogle jaja i odatle se postepeno širile na ceo sprat. A dok bi se učaurile, već bi ih bila puna cela kuća.

Svilena buba u stadijumu imaga koju sam videla u slikovnoj enciklopediji u školskoj biblioteci izgledala je kao veliki snežnobeli leptir, lepši od bilo kog drugog kog sam u životu videla. Objasnili su mi da se niti dobijaju od svilenih buba, ali nikad nisam čula kako se tačno te niti skupljaju, niti šta posle biva sa svilenom bubom. Slika njihovih snežnobelih krila dok lepršaju kroz kuću meni je delovala kao san. Obožavala sam tu sobu i zamišljala kako se u njoj, kao u bajci, na samom početku stvaraju niske mladunaca svilenih buba.

Otvorila sam pomična vrata i izašla iz sobe svilenih buba, kad pod prekoputa tiho zaškripa.

Neko je bio tu.

Prišla sam sobi koju su svi nazivali potkrovljem, iako nije bila iznad prvog sprata. Otvorila sam velika pomična vrata: iza njih se prostirao mrkli mrak. U toj sobi su u tišini stajale igračke koje su pripadale mom tati, stričevima i tetkama, s knjigama koje je neko prikupio. U njoj su se deca uvek igrala potrage za blagom.

„Ju?“ , dozvala sam kroz mrak. Uvek su nas opominjali da obujemo japanke koje koristimo za terasu kad idemo u potkrovlje da nam tabani ne bi bili crni, ali pošto ja nisam mogla da se strpim, samo sam svukla čarape i zakoračila u tamu.

„Ju? Jesi li tu?“

Pošla sam u pravcu svetlosti koju je odavala malena lampa. U mrklom mraku, čak i usred dana, to je bilo jedino svetlo.

„Ko je to?“ , začuo se tanki glasić.

„Ju! To sam ja, Nacuki!“ , doviknula sam u pravcu iz koga je došao glas, kad je iz dubine tame počela da se pomalja nejasna beličasta figura.

„Ti si, Nacuki. Baš se dugo nismo videli.“

Preda mnom je stajao Ju, bledo osvetljen svetlošću lampice.

Pritrčala sam mu. „Ju! Tako si mi nedostajao!“

„Pst!“ , rekao je Ju i hitro mi zapušio usta. Izgledao je potpuno isto kao prošle godine. Možda nije porastao zato što je vanzemaljac? „Tetke i Jota ne smeju da nas čuju!“

„Pa da, naravno, za našu ljubav niko ne sme da zna.“

Kad sam to izgovorila, Ju se malko postideo. Lice mu je izgledalo zabrinuto. Čak i u toj tami, bio mi je prepoznatljiv po onim njegovim svetlosmeđim očima i tankom vratu.

„Najzad smo se našli!“

„Jeste, Nacuki, prošla je cela godina. I ti si meni nedostajala. Kad sam od strica Terujošija danas čuo da dolaziš

s mamom i tatom, ustao sam rano jutros da te čekam. Ali onda mi je rekao da ćete kasniti zato što je gužva na putu.“

„I zato si došao ovamo da se igraš sam?“

„Aha, bilo mi je dosadno.“

Ne samo da mi se činilo da je Ju prestao da raste nego mi je delovao čak i kao da se smanjio. Jota se od prošle godine popunio, a Juu su vrat i zglobovi na rukama izgledali još tanje nego pre. Možda je bilo samo do toga što sam ja u međuvremenu porasla, ali delovao mi je tako tanano da sam se zabrinula za njega.

Uhvatila sam ga za rub bele majice i pod vrhovima prstiju, kad su okrznuili njegovu kožu, osetila sasvim blagu toplotu Juovog tela. Da li mu je temperatura bila niska zbog toga što je vanzemaljac? Prsti su nam se ukrstili. U mojoj toploj ruci njegova je bila hladna.

„Ju, hoćeš li ove godine moći da ostaneš do paljenja logorske vatre?“, pitala sam ga, čvrsto stežući njegovu ledenu ruku.

Klimnuo je glavom. „Da, ove godine Micuko je uzela duži odmor i rekla da ćemo moći da ostanemo tokom celog praznika.“

„Dobro je!“

Ju je svoju mamu zvao po imenu. Izgleda da mu je tetka Micuko rekla da to tako treba. Tetka Micuko je tatina najmlađa sestra i od pre tri godine, otkad se razvela, prema Juu se ophodi kao da joj je muž. Pošto mi je Ju objasnio da mora svake večeri pred spavanje da poljubi tetku Micuko u obraz, naterala sam ga da mi obeća da će pravi poljupci biti rezervisani samo za mene.

„A ti, Nacuki?“

„I ja ostajem ovde sve vreme dok traju praznici!“

„Znači, i vatromet ćemo gledati zajedno, jelda? Stric Terujoši je nabavio velike rakete! Rekao je da ćemo zajedno

praviti vatromet poslednjeg dana, kad budemo palili logorsku vatru.“

„Jao, kako se radujem! Jedva čekam da palimo prskalice!“, skakutala sam ja od sreće, a Ju se tiho zakikotao. „Hoćeš li ove godine tražiti svemirski brod?“

„Hoću, ako budem imao vremena.“

„Ali nećeš odmah da se vraćaš na svoju planetu?“

Ju je klimnuo glavom. „Obećavam ti: i ako budem pronašao svemirski brod, neću otići a da ti se ne javim.“

Uzdahnula sam s olakšanjem. Ju je rekao da će otići na svoju planetu ako bude pronašao svemirski brod. Toliko puta sam ga molila da povede i mene, ali on mi je uporno odgovarao da će jednog dana sigurno doći po mene. Bio je blage ali nepokolebljive prirode.

Imala sam osećaj kao da će Ju svakog časa nekud nestati. Od silne želje da i ja budem vanzemaljac, nisam mogla da se otmem osećaju zavisti što Ju ima kuda da ode.

„Jota je rekao da će kasnije krišom, da odrasli ne znaju, ići da proba da otvori bunar.“

„Šta? Onaj bunar što stoji zatvoren? Hoću i ja da idem da vidim!“

„Da, hajdemo i mi s njim. A stric Terujoši je rekao da će nas voditi da vidimo svice kad padne mrak.“

„Ura!“

Ju je bio ozbiljno dete. Zato je, kad god bi video nešto čudno, želeo o tome da sazna što više može. A pošto je stric Terujoši obožavao da nam priča o toj kući i o selu, posebno je mnogo pažnje posvećivao Juu.

„Ju, Nacuki, siđite ovamo! Imamo hladnu lubenicu!“, čulo se odozdo kako nam dovikuje tetka.

„Hoćemo li?“

Držeći se za ruke, Ju i ja smo izašli iz sobe.

„Posle ćemo opet na miru da se igramo, jelda, Nacuki?“

„Da!“, klimnula sam glavom osećajući kako su mi se obrazi zažarili. Nisam mogla da obuzdam radost što sam i ove godine uspela da se vidim sa svojim dečkom.

Tata ima petoro braće i sestara i, kad bi se za Obon sva rodbina stekla na istom mestu, u kući je stalno bila gužva. A pošto nisu svi mogli da stanu u dnevnu sobu, otvarali smo pomična vrata na sredini da bi se spojile dve sobe s tatami-jem u stražnjem delu kuće, gde smo postavljali dugačak sto za kojim se jelo.

Kuća je bila puna buba, ali se na to niko nije naročito obazirao. U našoj kući u Ćibi bi se digla dreka čim bi uletela i najmanja mušica, ali se u bakinoj kući ni mama ni sestra nikad nisu bunile. Ma koliko ih dečaci žučno mlatili muholovkama, po kući su se većito rojile muve, skakavci i razne druge bube koje nikad pre toga nisam videla.

Sve članice porodice dovoljno stasale da mogu da pomažu pošle su u kuhinju da učestvuju u pripremanju večere. Čak je i moja sestra poslušno ljuštila krompir.

Ja sam bila zadužena za pirinač. Iz dva kuvala koja su stajala jedno do drugog servirala sam činiju za činijom, dok ih je Ami, ćerka mojih rođaka koja ide tek u prvi razred, iznosila na poslužavniku. Mari joj je pomagala tako što je pridržavala poslužavnik dok su ga nosile ka trpezi.

„Čuvaj! Ide prva tura pirinča!“ Mari je otvarala pomična vrata dok je s Ami prolazila kraj oltara u pravcu stola za kojim su muškarci sedeli i čekali.

„Hajde, ne gnjavi, Nacuki, brže to sipaj!“, grdila me je mama za šporetom, okrećući glavu unazad ka meni.

„Nemoj tako, i Nacuki baš lepo pomaže“, rekla je baka osvrćući se ka meni dok je seckala pihtijastu masu napravljenu od crvenih algi koja je bazdila na ribu i koju ja ne podnosim.

„Ma ne, to je jedna lenjivica. Šta god da joj čovek dâ da uradi, ništa ne valja! Ne mogu više to ni da gledam. A gledajte malu Juri kako lepo radi! Doduše, ona je već velika, sad ide u nižu srednju školu.“

Već sam bila navikla da mama za mene govori da ne valjam. Ja i jesam bezvredna – eno, ni pirinač nisam umela lepo da zaokruglim u činiji, nego sam ga spljeskala.

„Vidi na šta liči pirinač! Znaš šta, ti, mala, smesta se zameni s Juri! Ne mogu da verujem koliko je to dete nesposobno“, uzdahnula je mama.

„Nije tako, baš joj lepo ide!“, hvalila me je tetka.

Iz petnih žila sam se trudila da lepo sipam pirinač da ne bi za mene mislili da sam bezvredna.

„Ta crvena činija je za strica Terujošija. Gledaj da nju dobro napuniš!“, rekla mi je tetka, pa sam u nju natrpala pirinča koliko je god moglo da stane.

„Ah, već se smrklo. Još malo pa je vreme da krenemo da odamo počast precima.“

„Tako je, danas se pali logorska vatra da ih dočekamo.“

Slušajući tetke kako razgovaraju, shvatila sam da moram da požurim i hitro uzela sledeću činiju.

„Hej, vreme je za pokret!“, dovikivao je stric Terujoši s ulaznih vrata.

„Ah, vreme je. Slobodno idi, Nacuki, mi ćemo se ovde snaći.“

„Hoću!“, rekla sam, predala tetki lopaticu za pirinač i ustala.

Spolja je dopiralo zričanje. Već je bilo palo večer i napolju je bio mrak, a prozor kuhinje sada je bio u boji svemira.

Mi deca smo pošli sa stricem Terujošijem na reku da zapalimo logorsku vatru. Ju je nosio ugašeni lampion, a ja baterijsku lampu.

Planine Akišine bile su u mraku, a reka, ni nalik na onu tokom dana, bila je crna kao da će nas svakog časa progutati. Zapalili smo snop pruća kraj reke i naša lica je istog časa obasjala narandžasta svetlost. Okupljeni oko vatre, ponavljali smo za stricem: „Preci naši časni, priđite ovoj vatri!“

„Preci naši časni, priđite ovoj vatri!“, vikali smo svi uglas. Kroz tamu se bistro čuo samo žubor reke.

Dok smo mi piljili u vatru, stric je progovorio: „E dobro, dosad su se sigurno već okupili. Jota, upali lampion.“

Čim je čula reč „okupili“, maloj Ami se oteo neki čudan krik.

„Nemoj vikati, preplašićeš ih!“, odvratio joj je stric.

Ja sam progutala knedlu.

Plamen je potom s logorske vatre pažljivo prenet u lampion u Jotinin rukama. Jota se najpre zateturio, a onda je, slušajući stričevo upozorenje: „Ne daj da se vatra ugasi!“, obazrivo poneo lampion kući.

„Striče, jesu li naši preci u toj vatri?“, pitala sam.

Stric Terujoši je klimnuo glavom. „Tako je, vatra im služi kao vodilja da nas nađu.“

Dok je Jota s lampionom u ruci preko trema ulazio u sobu prekrivenu tatamijem, tetke su izašle da ga dočekaju.

„Budi pažljiv!“

„Pazi da se ne ugasi!“, bodrile su ga dok je nosio lampion ka dubini prostorije.

Kad je Jota usporenim korakom stigao do oltara na koji se prinose darovi za Obon, stric je plamen iz lampiona preneo na sveću. Na vrhu oltara, plavi patlidžan i krastavac stajali su na zabodenim jednokratnim štapićima za jelo, kao na četiri noge. Ami i Juri su ih tako postavile tog dana kao simbol da će preci dojahati na kravama i konjima.

„To je to. Naši preci su se sad okupili oko ovog plamena. Nacuki, kad sveća bude dogorela, zameni je novom, molim te, i vodi računa da se ne ugasi. Ako se bude ugasila, njihova vodilja će nestati, pa naši preci neće znati šta da rade.“

„Hoću!“

Pogledala sam u pravcu stola – tata i ostali su već zaseli i počeli da piju. Muškarci i žene su se razdvojili: dok su oni pili sake, one su užurbano spremale hranu i iznosile je.

Sestra i ja smo sele za „dečji sto“. Na pladnjima na stolu bilo je poređano divlje bilje i kuvano povrće.

„Ja hoću hamburger!“, dreknuo je Jota.

„Šta ti pada na pamet?“, šljepnuo ga je njegov tata, stric Terujoši, po glavi.

Po stolu, tačno pored tanjira s mariniranim skakavcima, proskakutao je živi skakavac.

„Jota, hvataj ga!“

Vešto ga uhvativši obema rukama, Jota je poneo skakavca napolje da ga pusti.

„Ne otvaraj mrežu, tupane, ući će nam bube!“

„Onda idemo da ga damo pauku“, rekla sam, ustala i uzela živog skakavca od Jote. Ušla sam u kuhinju i pažljivo prikačila skakavca za paukovu mrežu. Skakavac je malo zatreprio krilima i, bez previše otpora, upleo se u mrežu.

„Pauk je dobio pravu gozbu“, rekao je Ju iza mojih leđa.

„Hoće li uopšte moći da savlada ovako velik zalogaj?“

Pauk je delovao zbunjeno pred iznenada uhvaćenim džinovskim plenom.

Mi smo se vratili za sto i počeli da jedemo skakavce s tanjira. Bilo mi je malo muka dok sam razmišljala o tome da li je i pauk već počeo da jede svog skakavca, ali moj je bio tako hrskav i sladak da sam odmah još jednog stavila u usta.

Čim bi pala noć, kuća bi utonula u zriku insekata. Među decom je bilo onih koji hrču, ali su živa bića napolju bila mnogo bučnija od ljudskih.

Kad god bismo upalili i najslabašnije svetlo, insekti bi se odmah prilepili uz mrežu. Zato smo sobe držali u mrklom mraku. A pošto sam ja inače u dečjoj sobi spavala s upaljenim svetlom, malo me je bilo strah pa sam jorgan čvrsto privila k sebi.

S one strane pomičnih vrata bio je Ju. Pomisao na to ulivala mi je spokoj.

Neljudska živa bića nadrla su uz sam prozor. Začudo, u noćima kada prisustvo bića koja nisu ljudska nije bilo toliko osetno, iako sam se pomalo plašila, imala sam utisak da moje sopstvene divlje ćelije trepere u meni.

Narednog jutra, moja sestra je dobila histerični napad.

„Hoću kući! Mrzim ovu kuću! Hoću nazad u Ćibu!“, vrištala je kroz plač.

Moja sestra je maljava. Od Kanae, čija starija sestra ide u isti razred niže srednje s mojom, čula sam da je u školi zovu „Kromanjonka“.

I meni se u mojoj osnovnoj školi dešavalo da mi kažu: „Ej, ti si Kromanjonkina sestra, jelda?“

Mislim da je moja sestra u svojoj školi bila prilično izdvojena od svih. Često se događalo i da ujutru, kad dođe vreme da se krene u školu, neće ni da izađe iz sobe. Počela je sve češće da izostaje iz škole i tada bi ostajala kod kuće da je mama smiruje.

Baš zbog toga, letnji raspust bi trebalo da je bio njeno omiljeno doba godine, ali je onda Jota pitao tetku: „A zašto Nacukinoj sestri rastu brkovi?“, pa su to čula ostala braća i sestre i onda su se svi izređali za doručkom da ih vide i tako izazvali sestrin gnev.

„Eto, vidiš šta se desi kad se rugaš devojčicama! Idi sad kod Kise i brzo joj se izvini!“, izgrdila ga je tetka. Jota je kroz suze počeo da se izvinjava, ali je moja sestra i dalje neutješno plakala.

„Uh, ništa to ne valja. Kise ponekad dobija i napade, zar ne?“, zabrinuto su razgovarale tetke između sebe.

Moja sestra se prilepila uz mamu i nije htela od nje da se odvoji. A kada joj stres pređe određenu granicu, ona počinje da povraća.

„Nije mi dobro. Hoću kući“, stalno je ponavljala, a kad je palo veče, mama je popustila.

„Ništa ne vredi. Izgleda da je sad dobila i temperaturu. Hajdemo kući.“

„Pa, ako joj nije dobro, onda nemamo kud“, smeteno je tata klimnuo glavom.

Napola kroz suze, Jota je samo ponavljao: „Kise, izvini, molim te“, ali mojoj sestri od toga nije bilo ništa bolje.

„Ne valja da se dete toliko razmazi“, izgovorio je stric Takahiro, a onda se stric Terujoši nadovezao: „Nemojte žuriti. Ovde je vazduh svež, ako prespava tu, biće joj bolje do ujutru. De-de, Kise“, smirivao ju je, ali Kise nije posustajala.

Mama je već bila na ivici snage. „Ujutru idemo kući“, saopštila mi je, a meni je preostalo samo da klimnem glavom.

S Juom sam se dogovorila da se sutradan u šest ujutru nađemo ispred spremišta.

„Kuda ćemo?“

„Do grobnica“, rekla sam.

Ju se trgnuo. „Šta ćemo tamo?“

„Ju, ja danas moram da idem kući. Hajde da se venčаш sa mnom, molim te.“